

Dziennik ustaw Państwa

dla

królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

Zeszyt XXVII. — Wydany i rozesłany dnia 20 maja 1870.

70.

Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z dnia 20 kwietnia 1870,

względem przydzielenia gminy Długa Bortnica (Lang Pirnitz) do okręgu sądu delegowanego miejskiego w Iglawie w Morawii.

Na podstawie §. 2 ustawy z dnia 11 czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, wyłącza się gminę Długa Bortnica (Lang Pirnitz) z okręgu sądu powiatowego w Teleży i sądu śledczego w Daczycach i przydziela do okręgu sądu delegowanego miejskiego, a względnie sądu obwodowego w Iglawie jako sądu śledczego.

Rozporządzenie to ma wejść w moc obowiązującą z dniem 1 czerwca 1870.

Tschabuschnigg r. w.

71.

Obwieszczenie ministerstwa obrony krajowej z dnia 4 maja 1870,

o zniesieniu istniejącego między monarchią austriacko-węgierską a Rosyą kartelu względem wzajemnego wydawania zbiegów wojskowych i odnoszących się do tego przedmiotu artykułów dodatkowych.

Według oznajmienia ces. i kr. ministerstwa spraw zewnętrznych z dnia 28 kwietnia 1870 Jego ces. i kr. Apostolska Mość najwyższem postanowieniem z dnia 24 kwietnia 1870 raczył zezwolić, aby w skutek wypowiedzenia ze strony rządu ces. rosyjskiego, kartel pomiędzy monarchią austriacko-węgierską a Rosyą, względem wzajemnego wydawania zbiegów wojskowych, z dnia 24 maja, względnie z dnia 17 czerwca 1815 (Zbiór ustaw politycznych Nr. 52), tudzież odnośne artykuły dodatkowe z dnia 26 lipca 1822 (Zbiór ustaw politycznych Nr. 108), wyszły z dniem 27 czerwca 1870 z mocy obowiązującej.

Taaffe r. w.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 8 maja 1870,

którem na podstawie §. 14 ustawy zasadniczej państwa z dnia 21 grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, reguluje się wykonywanie władzy sądowej nad obroną krajową.

Na podstawie §. 14 ustawy zasadniczej państwa z dnia 21 grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141 uznaje za stosowne rozporządzić co następuje:

§. 1. Osoby przynależące do obrony krajowej a w skutku powołania i uruchomienia zarządzonego na rozkaz cesarza (§. 2 ustawy o obronie kraj. z dnia 13 maja 1869, Dz. u. p. Nr. 68) w czynnej służbie pozostające, mają być traktowane w sprawach karnych według ustaw wojskowych.

Ustawy te mają być stosowane także do tych osób do obrony krajowej przynależących, które pozostają w czynnej służbie w celu utrzymania naoczności, lub stale pełnią obowiązki przy komendach obrony krajowej, przy nadkomendach obrony krajowej i przy ministerstwie obrony krajowej; do tych zaś osób, które powołane zostały dla wykształcenia się pod względem wojskowym, dla odbywania peryodycznych ćwiczeń wojskowych, lub do zgromadzenia się dla kontroli (§§. 10, 14—16 ustawy o obronie krajowej) tylko o tyle, o ile odnoszą się do zbrodni i występków wojskowych.

Osoby przynależące do obrony krajowej dopóki podlegają wojskowej władzy sądowej, dopóty podlegają także wojskowym przepisom porządkowo-karnym.

§. 2. Zastosowanie ustaw wojskowych zaczyna się w razie powołania i uruchomienia zarządzonego na rozkaz cesarza, z dniem doręczenia rozkazu powołania, lub prawnego ogłoszenia tegoż; we wszystkich innych wypadkach, z dniem wyznaczonym do stawienia się osoby powołanej.

Osoby przynależące do obrony krajowej mają być traktowane od odnośnego terminu według ustaw wojskowych także za zbrodnię wojskową zbiegostwa lub umyślnego okaleczenia się, popełnioną przed tym terminem.

§. 3. Oprócz wypadków wspomnianych w §. 1 i 2 tego rozporządzenia, oficerowie obrony krajowej, pod względem zbrodni i przestępstw wojskowych podlegają także wojskowej władzy sądowej, jeżeli w czasie popełnienia czynu karygodnego tego rodzaju nosili mundur wojskowy.

Podobnież dopóki noszą mundur wojskowy, podlegają wojskowym przepisom porządkowo karnym.

§. 4. Wojskową władzę sądową w sprawach karnych nad osobami przynależącymi do obrony krajowej, w razie powołania i uruchomienia skutecznego na rozkaz cesarza (§. 2 ustawy o obronie krajowej) wykonują sądy wojskowe, utworzone według postanowień obowiązujących dla wojska stałego i złożone z członków obrony krajowej.

§. 5. W innych wypadkach prócz wymienionego w §. 4, wojskową władzę sądową w sprawach karnych (§. 1. ustęp 2) nad osobami przynależącymi do obrony krajowej wykonują w pierwszej instancji sądy wojskowe, ustanowione z osób do obrony krajowej należących, z zastosowaniem ducha postanowień, obowiązujących dla wojska stałego.

Sądom tym przysługuje ukaranie nieposłuszeństwa rozkazowi powołania, uważać się mającego jako przestępstwo wojskowe, nawet wtedy, gdy z nieposłuszeństwem tem nie ma się postępować według prawa wojennego (§. 25 ustawy o obronie krajowej).

Czynności audytorów mają być poruczone oficerom obrony krajowej uzdolnionym do pełnienia urzędu sędziowskiego, o ile to da się wykonać; w przeciwnym zaś razie audytorom najbliższego sądu wojkowego.

W drugiej i trzeciej instancji rozstrzygają sądy wojskowe drugiej i trzeciej instancji, istniejące dla stałego wojska i marynarki wojennej.

Kara więzienia ma być wykonywana w zakładach karnych istniejących dla stanu cywilnego.

§. 6. Jeżeli osoba przynależąca do obrony krajowej w czasie gdy podlegała wojskowej władzy sądowej, popełniła zbrodnię lub przestępstwo wojskowe, ale czyn ten karygodny odkryty został dopiero po jej wyjściu z pod wojskowej władzy sądowej, natenczas przeciwko osobie tej, dopiero gdy powróci pod wojskową władzę sądową (§. 2), sądy wojskowe (§§. 4 i 5) wytoczyć mają postępowanie.

§. 7. Z powodu czynów karygodnych, nie należących do rzędu zbrodni i przestępstw wojskowych, a popełnionych przez osobę przynależącą do obrony krajowej w czasie, gdy osoba ta, pod względem tych czynów, podlegała wojskowej władzy sądowej, odkrytych zaś dopiero wtedy, gdy przynależność wojskowej władzy sądowej pod względem tych czynów już ustała, postępowanie wytaczać mają zawsze sądy cywilne.

Sądy cywilne mają w tych wypadkach trzymać się powszechnych ustaw karnych, jeżeli te nie są surowsze niż wojskowe ustawy karne, w przeciwnym zaś razie według tychże ustaw.

§. 8. Jeżeli osoba przynależąca do obrony krajowej popełni czyn karygodny przed terminem, w którym wchodzi pod wojskową władzę sądową, natenczas postępowanie karne przysługuje właściwemu sądowi cywilnemu, z wyjątkiem wypadku wspomnianego w §. 2.

Gdy czyn karygodny należący do właściwości sądów cywilnych, zejdzie się z czynem karygodnym, który należy do właściwości sądów wojskowych, natenczas śledstwo, które sądy wojskowe z powodu ostatniego czynu przeprowadzić mają, winno nastąpić przed śledstwem należącym do właściwości sądu cywilnego, jeżeli czyn karygodny spełniony pod jurysdykcyą cywilno-sądową nie jest zagrożony karą śmierci lub dożywotniego więzienia, podczas gdy czyn karygodny popełniony pod jurysdykcyą wojskową mniejszą karą jest zagrożony.

Jeżeli w tym wypadku sądy karne, tak cywilny jak wojskowy, uznają kogo winnym czynu karygodnego, natenczas ten z tych z dwu sądów karnych, który później wyrok wydaje, winien przy wymiarze kary uwzględnić odpowiednio karę, na którą winny był poprzednim wyrokiem zasądzony.

§. 9. W wypadkach powołanych w §. 8 dla przeprowadzenia śledztwa należącego do właściwości sądu cywilnego, może być wydelegowanym inny sąd cywilny, według przepisu powszechnej ustawy o postępowaniu karnem.

Obwiniony którego tak sąd cywilny jak i wojskowy skażą na karę, ma odbyć najprzód karę, wymierzoną przez sąd, który pierwiej wyrokował.

§. 10. Jeżeli wykonanie wojskowej władzy sądowej nad osobami przynależącemi do obrony krajowej ma przejść do sądów wojskowych, ustanowionych w myśl §. 4, natenczas śledztwa rozpoczęte w sądach wojskowych, ustanowionych stósownie do §. 5, mają być dokończone przez te ostatnie.

Śledztwa przeciwko osobom przynależącym do obrony krajowej, rozpoczęte w sądach wojskowych, ustanowionych według §. 4, w czasie, gdy właściwość tych sądów ustaje, mają przejść do właściwych sądów cywilnych, lub wojskowych.

§. 11. Rozporządzenie to nie narusza postanowień prawnych względem rozciągnięcia, na osoby wojskowe postępowania doraźnego, mającego miejsce w sądzie cywilnym.

§. 12. Osoby przynależące do obrony krajowej podlegają w sprawach cywilnych ustawom powszechnym i sądom cywilnym.

Szczególne rozporządzenia prawne względem oznaczenia właściwości sądów cywilnych do spraw cywilnych, wytaczanych przez osoby wojskowe, stósują się także do osób przynależących do obrony krajowej, jeżeli powołanie i uruchomienie nastąpiło na rozkaz cesarza (§. 2 ustawy o obronie krajowej), dopóki osoby te, w skutek takowego powołania znajdują się w czynnej służbie.

§. 13. Wykonanie tego rozporządzenia porucza się ministrom sprawiedliwości i obrony krajowej, którzy co do postanowień zawartych w §. 5 winni porozumieć się z ministerstwem wojny dla całej monarchii.

Schönbrunn, dnia 8 maja 1870.

Franciszek Józef r. w.

Potocki r. w. Taaffe r. w. Tschabusehnigg r. w.
Holzgethan r. w. Petrinó r. w. Widmann r. w.

73.

Rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych z dnia 8 maja 1870,

prostujące kilka omyłek w osnowie traktatu z dnia 9 lutego 1869 względem ustanowienia linii granicznej pomiędzy monarchią austriacko-węgierską a królestwem pruskim wzdłuż królestwa czeskiego i Szląska pruskiego.

W osnowie niemieckiej ogłoszonego w XLIII zeszycie Dziennika ustaw państwa z roku 1869 pod L. 97 traktatu z dnia 9 lutego 1869 względem ustanowienia linii granicznej między monarchią austriacko-węgierską a królestwem pruskim wzdłuż królestwa czeskiego i Szląska pruskiego, powinno stać:

Strona	389	wiersz	5	od dołu:	Tschihak (Čihak), zamiast Tschiak.
„	389	„	7	„	in der Bezirkshauptmannschaft Senftenberg, zamiast: in den zur Bezirkshauptmannschaft Senftenberg.
„	389	„	8	„	Bobischau, zamiast: Lobischau.
„	392	„	2	„	góry: Dlouhey (Dlouha), zamiast: Dlachey.
„	395	„	11	„	dołu: Spindelmühle, Krausebauden, zamiast: Schnidelmühle, Krausebaude.
„	396	„	6	„	góry: Dittersbüchel, Bernsdorf, Bullendorf, zamiast: Dittersbüchel, Berensdorf, Bellendorf.
„	397	„	5	„	dołu: Artikel 2, zamiast: §. 2.
„	402	„	6	„	oder den nach dem Vertrage, zamiast: oder zu den nach dem Vertrage.
„	403	„	11	„	góry: für Preussen den königlichen Regierungen, zamiast: für Preussen die königlichen Regierungen.

Taaffe r. w.